

Ми були брехунами

КУПИТИ

БЛИСКУЧА РОДИНА. ПРИВАТНИЙ ОСТРІВ. РУЙНІВНА ДРУЖБА Серія художньої літератури «КУЛЬТРЕAD» Приголомшивий підлітковий трилер Бестселер The New York Times **Екранізовано!** Прем'єра серіалу за романом «Ми були брехунами» відбулася на Amazon Prime Video 18 червня 2025 року

Багаті американці Синклери звикли літати тільки першим класом, жити в п'ятизіркових готелях і вже протягом тринадцяти років відпочивати на приватному родинному острові. А на чотирнадцяте літо народилося справжнє кохання між Нею - білошкірою, високою і вродливою першою онукою, і Ним - її амбітним і бунтівним другом...

Жахливий нещасний випадок на острові знищив спогади Кейденс Синклер про події того літа. Хоч як дівчина прагне дізнатися правду, навколо - лише брехня. Іноді книжка - це просто книжка, іноді книжка - це феномен. **«Ми були брехунами»**, безсумнівно, є феноменом.

The New York Times Захоплива, красива та неймовірно глибока історія. Абсолютно незабутній роман

Джон Грін, автор бестселера «Провина зірок»

Частина 1
Ласкаво просимо

1

ЛАСКАВО ПРОСИМО до прекрасної родини Синклерів.

Серед нас немає жодного злочинця.

Жодного наркомана.

Жодного невдахи.

Синклери спортивні, високі, вродливі.

Ми — споконвічно багаті демократи. Наші посмішки широкі, підборіддя — квадратні, тенісні подачі — агресивні.

Розлучення розривають наші сердечні м'язи так, що вони заледве вичавлюють кожен наступний удар, ну то й що.

Гроші у трастових фондах закінчуються, ну то й що. Неоплачені кредитні рахунки вкриваються пилом на кухонних стільницях, ну то й що. Тумбочка біля ліжка заставлена пляшечками ліків, ну то й що.

Ну то й що, коли хтось із нас відчайдушно, відчайдушно закоханий. Такий закоханий, що слід вжити настільки ж відчайдушних заходів.

Ми — Синклери.

Жоден з нас не бідує. Жоден не помиляється.

Ми живемо, принаймні влітку, на власному острові поблизу берегів Массачусетсу. Можливо, це все, що вам потрібно про нас знати.

2

МОЄ ПОВНЕ ІМ'Я — Кейденс Синклер-Істмен.

Я живу в Бурлінгтоні, штат Вермонт, з мамою і трьома собаками. Мені майже вісімнадцять.

У мене є потертий читацький квиток, оце майже і все, хоча — ніде правди діти — я мешкаю у великому будинку, повному дорогих непотрібних речей.

Колись я була блондинкою, але тепер моє волосся чорне.

Колись я була сильною, але тепер слабка.

Колись я була гарненькою, але тепер маю хворобливий вигляд.

Я справді потерпаю від мігреней відтоді, як зі мною стався нещасний випадок.

Я справді терпіти не можу дурнів.

Мені подобається гра слів. Бачите? Потерпати від мігреней. Не терпіти дурнів. Слова мають спільний корінь, але різні значення.

Потерпати. Терпіти.

Можна сказати, це означає «витримувати», але це не зовсім так.

МОЯ ІСТОРІЯ ПОЧИНАЄТЬСЯ до нещасного випадку.

У червні того року, коли мені виповнилося п'ятнадцять, тато втік із якоюсь жінкою, яку він любив більше, ніж нас.

Тато був більш-менш успішним професором військової історії. Тоді я обожнювала його. Він носив твідові піджаки. Він був худий. Пив чай з молоком. Йому подобалися настільні ігри — і він дозволяв мені вигравати, подобалися човни — і він навчив мене веслувати на байдарках, подобалися велосипеди, книжки, мистецькі галереї.

Собаки йому не подобалися ніколи, а отже, те, що він дозволяв їм спати на наших диванах і гуляв з ними по три милі щоранку, було свідченням великої любові до мамі. Йому ніколи не подобалися її батьки, а отже, те, що він проводив кожне літо в маєтку Віндермір на острові Бічвуд, пишучи статті про давно минулі війни і вдягаючи посмішку для родичів щоразу, як вони зустрічалися за обіднім столом, було свідченням великої любові до нас обох.

Того червня, п'ятнадцятого літа, тато повідомив, що він іде, а за два дні поїхав. Він сказав мамі, що він — не Синклер і більше не може намагатися ним стати. Він не може всміхатися, не може брехати, не може бути частиною цієї прекрасної родини в цих прекрасних будинках.

Не може. Не може. І не буде.

Він уже замовив машину для переїзду. І будинок він також уже знайшов. Тато поклав останню валізу на заднє сидіння «мерседеса» (залишивши мамі тільки «сааб») і завів мотор.

Потім він витягнув пістолета і вистрелив мені в груди.

Я стояла на газоні і впала. Куля пробила великий отвір, і серце викотилося з грудної клітки просто у квітник. Кров ритмічно струменіла з відкритої рани, з моїх очей, з моїх вух, з мого рота.

На смак вона була схожа на сіль та на поразку. Яскраво-червоний сором від того, що мене не любили, просякнув траву перед будинком, каміння стежини, сходи ганку. Моє серце билось серед півоній, як риба на суші.

Мама гаркнула на мене. Вона наказала отямитися.

«Опануй себе, опануй, опануй себе, зараз же, — мовила вона. — Просто зараз. Бо ти можеш. Бо ти мусиш».

«Не влаштовуй сцен. Зроби глибокий вдих і підведися».

Я зробила те, що вона сказала.

Вона — це все, що в мене лишилося.

Ми з мамою високо підняли свої квадратні підборіддя, поки тато вів машину схилом униз. Потім ми повернулися додому і відправили на смітник усе, що він нам подарував: прикраси, одяг, книжки — усе. Протягом кількох наступних днів ми спекалися канапи та крісел, які мої батьки купували разом. Викинули весільні сервізи, срібло, фотографії.

Ми купили нові меблі. Найняли дизайнера. Замовили столові прибори в «Тіффані». Провели день, прогулюючись картинними галереями й обираючи полотна, які мали затулити порожні місця на стінах.

Ми звернулися до дідусевого юриста, аби убезпечити мамині надбання. А потім спакували речі й поїхали на острів Бічвуд.

Рекомендована література

Залишся, якщо кохаєш

Вище неба. Місто вітрів. Книга 1

Жага. Книга 4: Приваба

Оніксова буря. Емпіреї.
Книга 3

Голос Арчера

Запізно

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ